

Prikken

Het is een 'hot item': prikken (inenten, vaccineren). Echte en onechte wijsneuzen hebben er een mening over. De eersten vanuit een gedegen wetenschappelijk onderzoek, de tweeden op basis van eigenwijzigheid. De eersten zeggen: 'doen', de anderen 'niet doen' En de pers? Die smult ervan! Diverse soorten verslaggevers, reporters, journalisten en correspondenten laten daarover, al of niet goed geïnformeerd, hun bevindingen los op de argeloze lezer, kijker of luisteraar. Die moet dan maar een mening vormen of ze wel of niet 'verplicht' geprikt willen worden.

Prikken, het is niet van vandaag of morgen. Wij, oude en minder oude knarren, kennen het al uit onze kleuter- en schooltijd. In de kleutertijd kregen we een 'prikje' als we ziek waren. Totdat de medische wereld begon in te zien dat 'prikken ter voorkoming van' best wel een goede gedachte was. Men kwam op het idee om dat voor enkele kinderziektes al op school te doen. Vaak waren we daarover niet in een jubelende stemming. De schoolarts en al die vreemde mevrouwen in hun witte jassen met hun prikspuiten, die ze in je armen dreven. Het was geen aanmoediging om je mouw naar boven te stropen en je over te geven aan de dame die de naald in je armen wilde drijven. Ik was er niet zo heel erg bang van, maar had klasgenoten die het uitgilden van benauwdheid en (vermeende) pijn. Gelukkig dat dan moedertje lief in de buurt was, zodat die de nodige troost kon bieden en de 'hevige pijnen' die we meenden te voelen, konden wegwerken met de bekende kusjes op de aangedane plek.

Snuggere lieden kwamen op het idee onze kindertjes, kinderen, jongelui, jong volwassenen, volwassenen, ouderen en bejaarden veel malheur van allerlei zeurende ziektes bespaard kon worden door ze met voorbedachten rade, ofwel preventief, in te enten. Onze piepjonge nazaten kregen een prikpaspoort, waarin werd bijgehouden wanneer het betreffende liefje tegen de mazelen, rode of gele hond, kinkhoest en andere vreselijke kinderziekten was geprikt. De mannelijke jongvolwassenen, die hun militaire dienstplicht moesten vervullen, werden ook weer volgepompt met meer of minder zwaar giftige stoffen tegen o.a. malaria en pokken en op onze oude dag mogen we samen met onze partners of alleen eenmaal per jaar om de gratis grieprik.

Wij waren niet zo eigenwijs om niet in te zien dat 'voorkomen beter dan genezen' was en lieten braaf onze kinderen inenten tegen de hierboven vermelde en andere mogelijke ziektes. En in dienst hoopten we dat het prikken niet helemaal zonder bijwerkingen zou verlopen, zodat je enkele dagen lichte dienst kon versieren. En nu twijfelen we nauwelijks aan het nut van de grieprik. 'Baat het niet dan schaadt het niet' is onze mening. Mag de twijfel toch toeslaan dan kunnen we nog altijd het 'worldwideweb' op om daar de nodige (on)wijsheid op te doen over het wel of geen nut hebben en wel of geen noodzaak van bepaalde injecties.

Op basis van doorwrocht en langdurig wetenschappelijk onderzoek kunnen we te weten komen dat 'preventief' inenten veel onnodige pijn en leed kan voorkomen. Dat voorkomen kan worden dat mensen voorgoed voortijdig afscheid moeten nemen van hun geliefden, omdat ze niet gevaccineerd zijn. En als we het dan nog niet willen geloven zijn er nog altijd de verslagen en beelden uit delen van de wereld waarin dat preventieve vaccineren nog amper voorkomt, omdat de financiële middelen ontbreken, waardoor de geneesmiddelen alleen voor de rijken bereikbaar zijn.

Maar er komen steeds meer wijsneuzen die het nut van allerlei preventieve inenting, soms, te vuur en te zwaard betwisten en durven beweren dat inenten niet nodig is en zelfs onwenselijk. Die beweren dat er niet bekend is welke stoffen er in de in te spuiten vloeistoffen

zitten, dat je er dement van wordt of autistisch. Die allerlei soorten kwakzalverij als bijvoorbeeld ‘homeopatisch begeleiden’ aanbevelen, zodat je met enkele druppeltjes brandnetelsap kunt voorkomen dat je knuffelbeertje de rode hond krijgt. Of dat je met een smeersel van de mierikswortel en raapolie kunt voorkomen dat je schatteboutje eczeem krijgt of rode pukkeltjes. Ze noemen hun praktijken kritisch prikken en er bestaat zelfs al een Nederlandse Vereniging Kritisch Prikken. Het meest bekende schrijvende voorbeeld van kwakzalverij zijn de lotgevallen van Sylvia Millegamp, die heilig in die kwakzalverij geloofde, maar er niet door gered werd.

Prikken, inenten, vaccineren of hoe je het ook noemen wil. Het kan geen kwaad om er rotsvast in te geloven. Er is veel tijd, aandacht en werk aan besteed om ons te helpen ons te verweren tegen allerlei op het oog onschuldige ziektes. Het heeft miljoenen duiten gekost ons

een gezond en aangenaam leven te bezorgen. Dank aan de komische serie ‘Vader weet het beter’ uit onze jeugdijaren, waarin vader door zijn wijsneuzigheid altijd van een ‘koude kermis’ thuis kwam. ‘Voorkomen is beter dan genezen’, nu en in de komende jaren, waarvoor ik u alle gezondheid toe wens. En laat die u wel eens in de steek? Slik wat de arts u aanraadt, soms tegen heug en meug, want ‘bitter op de tong maakt het hart gezond’.

Augustinus